

Vajna Ádám

Korareggel a Generális-kaszálón

Martinovics Ignácnak

1.

Minek a vészjóslóan csöndes
palota kertjében beindítani
a reménytelenül zúgó fűnyírót?
A cella nyirkos kőfala meztelen

derekadra könnyez. Felébredsz.
Pedig az elzárkózás a győzelem
elől rengeteg lehetőséget tartogatott.
Kár, hogy késő. A viszonyok

megszilárdultak, te sem érted
már meg jobban a világot.
Mert ki hajol le a nárciszért,
ha éppen szirmaikat hullatják fölé

a megkésett alkony fáit? Nem tudom.
Meg fogsz halni, és amire gondolsz,
az is. Nézd meg hát jól ezt a néhány
száz embert. Érted jöttek. Tornyosul

följük Buda, mintha hatalma lenne,
pedig a várfal szűzköveit penész
pötytyözi. Van okod bízni, van okod félni.
Isten létezik, és most elfordítja a fejét.

2.

Holtidő fejezés előtt. Szekérhúzó
kancák vizeletének fáradsárga

csíkja pezseg a sárban, vigyázó szemű
varjak tollukat borzolják a diófán.

A tömeg a tiéd. Végigfuttatod
rajtuk kialvatlan szemed:
jóakaratóiak, fülük tiszta, sok
ismerős és ismeretlen állat.

Nem most látod őket először,
nem is utoljára. De akit ma lecsapsz,
annak van oka bízni. Isten létezik,
épp most fordítja el a fejét.

A Salvatore Quasimodo Költőverseny különdíjas verse.

Géher István László

Teneo te, Africa

I. (Gyermekáldási ima)

Obiemi anyánk, Osa lánya!
Nézd a fát, ami gallyakat növeszt, nézd
a gallyat, amin a sok levél, mintha zöld
körmöket tennél minden ujyra,
mintha fogakat festenél minden
szájba, ami neked nyit mosolyt.
Mintha a pupilla azt kérné, hogy a
szivárványhártyát fessd a fa törzsének
megfelelő színre. Kéri a fekete
a barnát, meg akar mártózni a barnában
a sötét. Obiemi, nézd a halat, annak
is kell ikra, nézd a sárgásbarna foltosbékát,
nézd a hátán a sötétzöld és feketés foltokat,
az is sorokat képez. Ugyanolyan színű foltok
vannak a felső ajkakon és a végtagokon, azok

is sokasodnak, ne legyek folttalan én se.
Nézd bordáim kosarát, töltsd meg fénnel,
nézd mellem tömlőjét, töltsd meg tejjel,
nézd a hús alagútját, ami mint a mag
nélküli papaya húsa tágul, nézd a gyümölcs
rostját, ahogy kifordul, mint a nedves sár
a földre. Osa lánya, sötét testem barna
göndör haját kér a húsban, told ki őt,
forgasd a víz örvényeiben, hogy neked
mint áldozat-emelőt, barna vérem,
barna húsom végül kilökhessem.

II. (Eskü)

Apám házába villám csapott, menten
odasereglettek, menten kifosztották
a papok. Apámnak megfordultak, befelé
néztek a szemei, ha szólították,
a szája is befelé szólt, az ajkai befelé
nyíltak, a fogai befelé őrltek. Apámat
kihurcolták, hosszú törzsét, fehér holdkörmű
kezeit, hattyúbokáját nem kímélték,
Sangónak szüksége lehet rá, apámat
megölték. Megölték,
de el nem temették, Sangónak szüksége
lehet rá, nem engedi a Kődobáló,
hogy a test elegyedjen a földdel. Nem
engedi a Kődobáló, hogy a homlokot
sötétben morzsolják szét a kukacok,
nem engedi, hogy a homlok dombjára
rátelepedjen a fű, antilop heverjen
a csontlisztre, nem engedi, hogy
halma, tisztsége, lakása legyen,
temetetlen hever a test, világosban várja
a bomlás. Ami odabent sötét, sötétet
kíván, földdel elfedettet, földdel
megvédettet. Nem engedi Sango
a fény nélküli alagutat, hogy helye
legyen a testnek. Ásómmal odamegyek,
Sango kegyelmét kérem. Ásómmal
odamegyek, elrejttem az éjt az éjbe,
fekete földbe rejtem a homlok

mögötti éjt, ha kell, jöjjön a
Kődobáló, mártsa akár sötétbe
a szemem, őrölje koponyám
lisztté, ha kell. Ogunra esküszöm,
ha kell, neki kutyát is
áldozok. Így igaz, apám elásom.
Nyelvemmel a dárdámat is
íme, megérintem.

III. (A nyúl)

A Hold egy tetűt küldött az emberekhez,
mondja meg nekik, éppúgy meghalnak,
éppúgy újjászületnek, mint ő. A tetű
lassan ment. Lassúságába a hír bele-
kövült. Olyan lassan ment, hogy elaludtak
a folyók, vizeik ringtak a tenger előtti
térben. Olyan lassan ment, hogy a hír
hiánya széthúzta az élők szemét, körbeért
a két szem a teljes fej területén, széjjel-
húzta a látást a hír híre, álommá húzta
mindazt, ami a hírben fény volt. Ekkor
jött a nyúl. A nyúl gyorsabb volt, mint a tetű.
Ajánlkozott a nyúl, hogy átveszi a hírt,
átveszi és viszi az emberekhez, négy
lábával elfut az ösvényen, majd felporzik
mögötte a fű. A tetű átadta a hírt
a nyúlnak, fénylett a lemenő nap, fénylett
a felkelő nap mézében a szavanna,
együtt porzott a szó és az út. A nyúl gyors
volt, odaért az emberekhez. Elmondta,
hogy az emberek ugyanúgy fognak meghalni,
elfogni, sarlósodni, mint a Hold, elvékonyodott
testük helyett sötét lyuk marad a térben. Idáig
jutott a nyúl. Ekkor fogtak az emberek egy
darab fát, azzal ütötték meg a száját. Felhasadt
a nyúl ajka, kirobbant a hús, mint a rossz
hír a szájból, szétrepedt a száj, elvékonyodott
a fény. A nyúl megnémult, gyorsasága
elveszett az ösvényre záródó füvek között.

A Salvatore Quasimodo Költőverseny Térey díjas verse.